

- [Nasze przedszkole](#)
- [Historia](#)
- [Wizja i misja](#)
- [Kadra](#)
- [Jubileusz 50-lecia przedszkola](#)
- [Baza przedszkola](#)
- [Dla rodziców](#)
- [Plan współpracy z rodzicami](#)
- [Opłaty](#)
- [Dokumenty](#)
- [Statut przedszkola](#)
- [Jadłospis](#)
- [Artykuły](#)
- [Rekrutacja](#)
- [Apel Lubelskiego Państwowego Wojewódzkiego Inspektora Sanitarnego](#)
- [Oferta](#)
- [Organizacja pracy](#)
- [Metody i formy pracy](#)
- [Programy wychowania przedszkolnego](#)
- [Projekty](#)
- [Innowacja pedagogiczna](#)
- [Zajęcia dodatkowe](#)
- [Współpraca ze środowiskiem](#)
- [Kalendarz imprez i uroczystości](#)
- [Grupy](#)
- [Złote Rybki](#)
- [Duszki](#)
- [Smerfy](#)
- [Gromadka Kubusia Puchatka](#)
- [Pracucie](#)
- [Bezpieczeństwo](#)
- [Inspektor Danych Osobowych](#)
- [Ochrona Danych Osobowych](#)
- [Cyberbezpieczeństwo](#)
- [Kontakt](#)
- [Przykłady dobrych praktyk](#)
- [Dotacje](#)
- [PROGRAM WIELOLETNI „NARODOWY PROGRAM ROZWOJU CZYTELNICTWA 2.0. NA LATA 2021-2025”](#)
- [Specjaliści](#)
- [Logopeda](#)
- [Psycholog](#)
- [Pedagog specjalny](#)

Metody i formy pracy

W naszym przedszkolu dbamy o wspieranie wszechstronnego rozwoju dziecka. W tym celu stosujemy różne metody pracy. Należą one do grupy metod aktywnych. Najczęściej stosowane przez nas metody to:

Metoda F. Froebela

Najważniejszą rolę w tej metodzie stanowi zabawa – zarówno swobodna, jak i zorganizowana przez dorosłych. Zajmuje ona najważniejsze i centralne miejsce w rozwoju dziecka, z tego powodu dorosły powinien zapewnić odpowiednie warunki do swobodnej zabawy w sali oraz w plenerze. W sali znajdują się kąci tematyczne, do których dzieci mają swobodny dostęp w ciągu całego dnia. Podstawową formą aktywności dziecka jest samodzielne doświadczanie i eksplorowanie rzeczywistości. Zajęcia dydaktyczne mają formę zabawy, odbywają się w kręgu oraz grupach zabawowo - zadaniowych. W ich trakcie wykorzystywane są pomoce zwane *darami*. Metoda ta uczy samodzielności, systematyczności, wytrwałości w

działaniu, współpracy z innymi. Rozwija cierpliwość, poczucie estetyki, korzystnie wpływa na kształtowanie kompetencji poznawczych oraz społeczno - emocjonalnych. Metoda ta jest w pełni skoncentrowana na dziecku, jego potrzebach i możliwościach rozwojowych.

Metoda Ruchu Rozwijającego Weroniki Sherborne

Wykorzystuje dotyk, ruch oraz wzajemne relacje fizyczne, emocjonalne i społeczne do rozszerzania świadomości samego siebie i pogłębiania kontaktu z innymi ludźmi. Stosowanie metody, rozwija u dziecka orientację w schemacie ciała, w przestrzeni, pozwala nawiązywać kontakt wzrokowy, emocjonalny – z dorosłym, a później także w relacji z innymi dziećmi. Dziecko nabiera zaufania do otoczenia, w którym się znajduje, co pozwala na stosowanie coraz to nowych, bardziej skomplikowanych elementów ruchowych.

Metoda Dobrego Startu

Została opracowana przez M. Bogdanowicz. Metoda posiada zarówno aspekt profilaktyczno-terapeutyczny, jak też diagnostyczny. Pozwala na drodze obserwacji zachowania dziecka, analizy trudności z wykonaniem ćwiczeń oraz popełnionych błędów wnioskować o ich przyczynach, tzn. rodzaju i głębokości zaburzeń. Metoda stymuluje rozwój psychomotoryczny dziecka i może być stosowana dla dzieci o prawidłowym, jak też zaburzonym rozwoju. Elementem uatrakcyjniającym zajęcia są odpowiednio dobrane do ćwiczeń piosenki dziecięce.

Metoda Pedagogiki Zabawy

Pobudza do aktywności, przeżyć, interakcji w grupie posługując się różnymi środkami – słowo, gest, ruch, taniec, malowanie, dotyk, dźwięk. Dzieci przeżywając różne sytuacje nabywają własne doświadczenia, a dodatkowo poznają lepiej siebie. Metoda ta aktywizuje dzieci, wyzwala emocje, wyobraźnię integruje grupę poprzez zabawę, która jest najbliższa dziecku. To w zabawie dzieci odnajdują radość, poczucie więzi, to ona wyzwala w nich aktywność, twórczość, pozwala wyrazić siebie, ułatwia uczenie się. Aktywizujące zabawy mają tę szczególną zaletę, że zawsze pozostają zachętą, wzmocnieniem motywacji, pobudzeniem zainteresowania, a nie stają się nakazem.

Elementy Dziecięcej matematyki E. Gruszczyk – Kolczyńskiej i E. Zielińskiej.

Program zakłada konieczność wtopienia edukacji matematycznej w działania wspomagające rozwój umysłowy dzieci. Treści kształcenia realizowane są w ramach 14 bloków tematycznych obejmujących zakresy dziecięcego rozumowania i edukacji matematycznej.

Metoda R. Labana

Pozwala ona na posługiwanie się różnymi formami ruchu i ekspresji jak: ćwiczenia muzyczno ruchowe, zabawy, taniec, opowieść ruchowa, inscenizacja, improwizacja ruchowa, groteska, pantomima, sceny dramatyczne itp. W metodzie uwzględnia się łącznie ruch z muzyką i rytmem i dlatego często przy realizacji zadań wykorzystuje się instrumenty perkusyjne. Każdy ćwiczący wykonuje zadanie ruchowe na swój sposób i wobec tego pokaz wykonania jest niezbędny, schodzi na dalszy plan.

Metoda C. Orffa

Nawiązuje on do tradycyjnych, zanikających we współczesnych czasach form zabaw, ćwiczeń, tańców, muzyki, porzekadeł, legend, baśni, poezji, prozy itp. Te właśnie ginące formy ruchowo-muzyczno- słownych zainteresowań dzieci znalazły się u podstaw nowej metody, której głównym celem i zadaniem jest wyzwolenie u dzieci tendencji samo ekspresji i rozwijania inwencji twórczej zwłaszcza powiązanie muzyki z ruchem stanowi bardzo charakterystyczny rys omawianej metody.

Metoda I. Majchrzak

I. Majchrzak z wykształcenia socjolog, pracuje w Meksyku, zetknęła się z Simoną, która miała osiem lat, chodziła do drugiej klasy, ale nie umiała czytać. Jakkolwiek знаła doskonale wszystkie litery z alfabetu i umiała je rozróżnić i nazwać, to jednak nie była w stanie złożyć ich w słowa. Wtedy autorka napisała imię „Simona” na kartce papieru i spostrzegła w nagłym uśmiechu. Simona po raz pierwszy ujrzała słowo, które miało dla niej znaczenie. To spotkanie z Simoną było narodzeniem pomysłu.

Metoda C. Freineta

Uwzględnia ona wszechstronny rozwój dziecka, jego potrzeby, możliwości i naturalny sposób życia. Szanuje jego indywidualność i odrębność. Podkreśla, że rozwój autentycznej osobowości dziecka może nastąpić wówczas, gdy każde znajdzie warunki do swobodnej ekspresji w różnych dziedzinach swego życia i twórczości. Umożliwia indywidualizację w procesie wychowania i nauczania w celu rozwijania uzdolnień i zainteresowań dzieci, przy jednoczesnym wykrywaniu i korygowaniu ich niedociągnięć. Czerpanie pomysłów z pedagogiki C. Freineta stwarza okazję unowocześniania treści, metod, organizacji pracy z dzieckiem, odgrywa rolę w doskonaleniu pedagogicznym nauczycieli oraz aktywizowaniu dzieci w procesie nauczania i wychowania. Świadomość tych korzystnych wartości stała się inspiracją do opracowania i wdrażania programu. Jego celem jest skierowanie pracy pedagogicznej nauczyciela na udzielanie pomocy rozwijającemu się dziecku „aby mogło przezwyciężyć trudności i zaspokoić swoją potrzebę poczucia mocy” (C. Freinet).

Metoda M. Kielar- Turskiej,

Nauczyciel otwarty na dziecko udziela pomocy każdemu dziecku stosownie do jego indywidualnych potrzeb i możliwości. Przewiduje nie tylko pozytywne skutki oddziaływań wychowawczych, ale dostrzega też możliwość występowania trudności i konfliktów w rozwoju. Z kolei nauczyciel otwarty na siebie jest nastawiony na własny rozwój. Taki nauczyciel podejmuje pracę nad sobą, a więc nad poszerzaniem wiedzy zawodowej oraz doskonaleniem własnych cech osobowych.

Metoda twórcza M. i A. Kniessów

Rodzaj gimnastyki rytmicznej, polegającej na nieustannym poszukiwaniu nowych form i rodzajów ruchu. Metoda pozwala na rozwijanie poczucia rytmu, doskonalenie koordynacji ruchowej, harmonijne rozwijanie prawej i lewej strony ciała. Wywołuje u dzieci dobre samopoczucie i przyjemne przeżycia.

Muzykoterapia

Muzykoterapia to jedna z najbardziej znanych metod terapeutycznych. W pracy z dziećmi w wieku przedszkolnym przybiera formę terapii aktywnej, co ma swoje uzasadnienie we właściwościach psychiki dziecka. Ekspresja muzyczna poprzez gest, ruch, śpiew jest znacznie bliższa dziecku niż człowiekowi dorosłemu, gdyż stanowi naturalny czynnik jego życiowej aktywności.

Niemowlę wykazuje zainteresowanie zabawą przy użyciu dźwięczących zabawek. Zwraca głowę i uśmiecha się w kierunku źródła dźwięku, bawi się w wystukiwanie rytmu, wykonuje ruchy taneczne, śpiewa własne melodie. Dziecko charakteryzuje naturalna wrażliwość na muzykę, która może, rozwijać się pod wpływem zabiegów edukacyjno-wychowawczych.

Dzieci, które od najwcześniejszych lat mają okazję do słuchania muzyki bardzo różnorodnej, stają się wrażliwsze pod każdym względem: społecznym, estetycznym, emocjonalnym.

Muzykoterapia wspomaga wszechstronny rozwój dziecka, rozwija twórcze myślenie, uczy prostych operacji myślowych (porównywania, analizy, syntezy, abstrahowania itp.), usprawnia zaburzone funkcje wzrokowe, słuchowe, kinestetyczne, redukuje napięcie wywołane stresem, poprawia pamięć i koncentrację uwagi.

Metoda opowieści ruchowej.

Metoda ta stworzona została przez J.C. Thulina. Jej istotą jest obrazowe opowiadanie przez nauczycielkę bajki, opowieści, jakiegoś wydarzenia, które skłania dziecko do ruchowego interpretowania usłyszonej treści, a także uaktywnia wyobraźnię dziecka. Układ opowiadania musi opierać się na zasadzie wszechstronności – ma za zadanie nie tylko angażować wyobraźnię dziecka, ale również usprawniać wszystkie grupy mięśniowe oraz narządy wewnętrzne. Powinny występować tu ruchy o zróżnicowanym charakterze, np.: biegi, skoki, rzuty, czworakowanie, pchanie, pełzanie itp.

Bajkoterapia

Bajki terapeutyczne uczą jak radzić sobie z różnymi problemami osaczającymi dziecko w dzisiejszym świecie. Książka i jej bohaterowie mogą kompensować czyli zastępować ważne potrzeby. Bajki o Kopciuszku, Calineczce czy Brzydkim Kaczątku są doskonałe w pocieszaniu, kompensowaniu niedostatków emocjonalnych.

Bajka terapeutyczna ukierunkowuje na działanie oraz prowadzi do realnego zmierzania się z lękami, zwłaszcza z poczuciem mniejszej wartości.

Zabawy badawcze

Zabawy badawcze są ściśle związane z działaniem. Prowadzi do bogacenia wiedzy dzieci. Aktywność dziecięca jest stymulatorem rozwoju poszczególnych struktur i procesów poznawczych, a także umożliwia zdobywanie i rozwój różnorodnych kompetencji. Obserwacja przebiegu eksperymentów, aktywne uczestnictwo w przeprowadzanych doświadczeniach i eksplorowanie różnych przedmiotów wpływa korzystnie na umiejętność koncentrowania się na wykonywanych działaniach. Dzieci wykazują zainteresowanie światem techniki i przyrody nieożywionej, dostrzegają relacje

przestrzenne, czasowe, przyczynowo – skutkowe i ilościowe, określają skutki działań i efekty końcowe zabawy badawczej. Uczą się samodzielnie wyciągać wnioski w prowadzonych doświadczeniach. Poznają właściwości fizyczne wybranych elementów świata przyrody oraz niektóre zjawiska z zakresu optyki, mechaniki, itp.

Metoda samodzielnych doświadczeń

Skierowana jest na rozwijanie własnej inicjatywy dziecka podejmującego działalność. Dziecko działające znajduje się w sytuacji osoby kierującej swoim postępowaniem, co wywołuje jego satysfakcję i rozwija aktywność umysłową. Poprzez działanie unaocznia ono sobie, w sposób jasny i zrozumiały to, co nie zawsze mogłoby przyswoić drogą werbalnej prezentacji.

Metoda zadań stawianych do rozwiązania

Jest głównym sposobem uczenia się matematyki. Rozwiązywanie zadania to pokonywanie trudności. Ważne jest przygotowanie dzieci do pokonywania tych trudności tak, aby potrafiły w miarę możliwości pokonywać je samodzielnie i z zaangażowaniem własnej pomysłowości, bo tylko wtedy rozwiązanie zadania kojarzy dziecko z odczuciem swych wspaniałych możliwości intelektualnych, z samorealizacją i z czerpaniem radości z wysiłku intelektualnego.

Metoda ćwiczeń

Jest nie mniej ważna w kształtowaniu pojęć matematycznych, dzięki niej dzieci powtarzają odpowiednie czynności, co prowadzi do utrwalenia pojęć i umiejętności.

Obok wymienionych metod, w pracy nad kształtowaniem pojęć matematycznych stosowane są również metody słowne i oglądowe.

Metody słowne

Są ważne na równi z metodami czynnymi. W procesie rozwijania pojęć matematycznych istotne jest bowiem kształtowanie języka dziecka. Należy jednak pamiętać, że rozwój zdolności operacyjnych dziecka w wieku przedszkolnym znacznie wyprzedza jego umiejętność wypowiadania się. Stąd też zbyt duże wymagania nauczyciela dotyczące wypowiadania się dzieci mogą utrudnić im działalność poznawczą i zniechęcić je do twórczych poszukiwań.

Z metod oglądowych ważny jest pokaz i obserwacja, która może stanowić punkt wyjścia w działalności poznawczej dziecka i wyzwać jego aktywność własną.

W codziennej pracy z dziećmi często stosujemy techniki twórcze:

- zabawy dramatyczne i pantomimiczne - angażują dziecko całościowo, przedstawianie krótkich scenek, wg własnego pomysłu dziecka, pobudza jego emocje, ciało i wyobraźnię, rozwijają umiejętności ruchowe oraz językowe,
- burza mózgów, giełda pomysłów - celem jest zgromadzenie w krótkim czasie dużej ilości pomysłów na rozwiązanie określonego problemu, rozwijają twórcze myślenie,
- kreatywne rysowanie - polega na przekształcaniu konturowego rysunku w zupełnie nową formę, rozwija pomysłowość i wyobraźnię dziecka, stawia je w roli twórcy i kreatora.

Do *technik*, z których swobodnie można korzystać w *pracy w przedszkolu* należą: ekspresja artystyczna (plastyczna, słowna, ruchowa, muzyczna),

Wśród form pracy z dzieckiem uwzględniamy:

- sytuacje edukacyjne,
- spacer i wycieczki,
- kontakty indywidualne z dzieckiem,
- prace:
 - społeczno – użyteczne;
 - samoobsługowe;
 - gospodarczo – porządkowe;

- dyżury,
- uroczystości,
- aktywności dziecka: swobodna, inspirowana i kierowana.

Dodana: 3 luty 2021 18:18